

TẬP 6

HỒI 58

Ra Biển

Màn đêm đen đặc, gió thổi mưa đập ào ào, những chiếc lá không hiểu từ đâu bay tới, chập chờn bay lượn trong gió trong mưa, rồi lại bị gió cuốn đi.

Đứng dưới tán ô xanh, quần áo của cô tung bay nhẹ nhẹ, một vài sợi tóc đen nhánh dính vào bên chiếc má trắng như tuyết của cô.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên một chỗ, vào thời khắc đó, trong tâm thấy một cảm giác buồn bã xâm chiếm. Tại vùng đất xa lạ đen tối này, phảng phất cũng có làn gió mưa quen thuộc...

Hắn chậm rãi bước đi, bước vào trong gió, trong mưa.

Phía sau lưng hắn, ở chỗ bóng tối mịt mù, mơ hồ có một ánh mắt im lặng chăm chăm dõi theo.

Khi bước đến gần, cả thế gian dường như cũng ngưng đọng đến lặng yên.

Ánh mắt của cô, ở ngay phía trước, dịu dàng vô cùng.

"Cô có ngủ được chút nào không?" Trương Tiểu Phàm chậm rãi hỏi.

Bích Dao không đáp lời, chỉ nhìn sâu vào hắn, mắt cô như làn nước thấp thoáng phản chiếu hình bóng Tiểu Phàm.

Nước mưa dần đậu lên người hắn, bám vào quần áo, đọng lại từng hạt nhỏ như thủy tinh lấp lánh, rồi tụ lại thành từng giọt, chảy trên mái tóc, trên mặt, từ từ rơi xuống.

"Người thì sao?" Cô hỏi ngược lại: "Người có ngủ được chút nào không?"

Trương Tiểu Phàm trầm lặng rồi đáp: "Thạch Đầu ngáy to quá, ta không thể nào ngủ được"

Bích Dao ngạc nhiên, sau đó khẽ cười khúc khích, ánh mắt chuyển động, long lanh ẩn chứa những tia sáng mờ ảo rồi đột nhiên sáng rực lên.

Trong mắt Trương Tiểu Phàm, cô tựa giống như một bông hoa bách hợp ở trong đêm tối, giữa trời mưa, từ từ hé nở. Cô mỉm cười, thò tay ra rồi nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm tự nhiên không chủ tâm mà lại tiến lên một bước. Ở giữa trời mưa gió, tán ô xanh nhỏ bé ấy giờ đây đã ở ngay trên đỉnh đầu hắn.

Dưới ô, có thể nghe rõ cả tiếng thở nhẹ của Bích Dao.

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy tim mình đập nhanh hẳn lên, vội chuyển ánh mắt đi không dám nhìn cô nữa, làn u hương thoang thoảng xuất phát từ thân thể cô, phảng phất vây bọc lấy hắn.

"Ngày mai, người sẽ đi Lưu Ba Sơn phải không?" Bích Dao nhẹ giọng hỏi

Trương Tiểu Phàm trong tâm chợt động đáp: "Đúng vậy!", nói xong đưa mắt nhìn cô hỏi: "Còn cô thì sao?"

Bích Dao cười nhẹ đáp: "Ta cũng đi!"

Trương Tiểu Phàm đổi sắc mặt, cau mày, cau mặt nói: "Cô đừng có giống như tính trẻ con thế, ở đó tập trung đông đảo nhân mã chính đạo, sư phụ ta thì tính nết cổ quái, cô đến đó sẽ gặp nhiều nguy hiểm lắm."

Bích Dao không nói gì, im lặng ngắm nhìn hắn. Trương Tiểu Phàm thấy trong tâm mình có một cảm giác bất an, lại không thể nói ra, tự nghĩ rằng đứng với Bích Dao một mình trong đêm tối thế này thì quả thật không hay, bèn nói: "Ta về trước đây"

Bích Dao vẫn chưa nói gì thì Tiểu Phàm đã quay lưng lại rồi bước đi. Nhưng mới đi được nửa đường, sau lưng hắn, trong gió mưa, đột nhiên có tiếng cô gọi dịu dàng:

"Tiểu Phàm!"

Trương Tiểu Phàm dừng người, đây là lần đầu tiên Bích Dao gọi hắn theo kiểu thân mật như vậy.

Hắn chậm chạp xoay người lại, gió mưa vẫn đang vẫn vũ ở giữa hắn và cô, làm cho khuôn mặt cô mờ hẳn đi, nhưng tiếng nói của cô thì truyền lại rất rõ ràng.

"Ta đã đứng một mình ở chỗ này, và trong tâm thì nghĩ rằng, nếu như cả hai ta thật sự bị giam hãm đến chết trong Tích Huyết Động, có khi lại là tốt hơn."

Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động một cái, miệng cố gắng nở một nụ cười, thốt: "Cô nói đùa linh tinh gì vậy." nói xong, quay người bước như chạy trở về.

Bích Dao nhìn theo hình bóng hắn khuất xa, rồi từ từ cúi đầu, khẽ thốt chỉ đủ để cho mình nghe: "Ít ra ta sẽ không bao giờ hối tiếc."

Trương Tiểu Phàm bước vào trong hành lang, thoát khỏi gió mưa, trong tâm phẳng phất thấy khuây khỏa. Không hiểu tại sao mỗi khi đối mặt với cô gái ma giáo xinh đẹp đó, trong tâm hắn luôn cảm thấy rất căng thẳng. Áp lực đó có lẽ bắt nguồn từ thân phận của cô.

Hắn thở dài, không kìm lại được ngoảnh đầu nhìn về sau, ở trong gió trong mưa đó, Bích Dao vẫn đứng nguyên một chỗ. Hắn lắc đầu, chậm rãi quay người bước về phía phòng của mình.

Tiểu Phàm đã đi một lúc rồi, Bích Dao mới miễn cưỡng cầm chiếc ô xanh đi về đứng ở hành lang, nhìn về phía hắn đã bỏ đi, trầm ngâm không nói lời nào.

Lúc đó từ đằng sau cô, bóng đêm tự nhiên chuyển động, rồi hiện ra một bóng người toàn thân vận đồ đen, khuôn mặt cũng che một tấm sa đen mỏng, đi đến gần Bích Dao.

Bích Dao quay đầu, khẽ khàng gọi: "Dì U!"

Nữ lang áo đen khẽ liếc nhìn về phía Trương Tiểu Phàm bỏ đi một cái, cất giọng bình thản vô cảm thốt: "Đi thôi, cha người đang đợi người ở Lưu Ba Sơn đó!"

Bích Dao chậm chậm gật đầu.

oOo

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Phàm mặt mũi mệt mỏi đang ngủ thì bị tiếng gọi to của Thạch Đầu làm cho tỉnh giấc: "Trương huynh đệ, mau lên đường thôi"

Trương Tiểu Phàm khó nhọc mở mắt, chỉ thấy Thạch Đầu to lớn đang đứng đó, thần khí sung túc, hiển nhiên là tối qua đã có một giấc ngủ rất tốt.

Hắn gượng cười, không nói tiếng nào bò ra khỏi giường, mắt nhắm mắt mở đi về phía chậu nước để rửa mặt. Thạch Đầu ngồi trên giường hắn, cười nói: "Trương huynh đệ, ta không thể không nói với ngươi, ngươi tuổi còn trẻ, lại là người tu tập đạo pháp, sau một đêm tỉnh dậy, thần tình phải sáng sủa rạng rỡ. Hãy nhìn bộ dạng ngươi xem, cứ như là cả đêm qua không thể ngủ được vậy!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng lẩm bẩm: "Tại huynh mà ta không thể ngủ được." Nhưng ngoài mặt không nói lời nào, chỉ cười khổ gật đầu.

Hai người rửa mặt xong, Thạch Đầu bèn kéo Tiểu Phàm để đi gọi bọn Bích Dao cùng đi. Trương Tiểu Phàm nhú mày, trong tâm thật sự không muốn, nhưng không tiện

cưỡng lại Thạch Đầu. Chẳng ngờ bọn họ hai người gõ cửa hồi lâu cũng không thấy trả lời, bèn ra hỏi Vương chưởng quỹ thì biết rằng bọn Bích Dao tối muộn hôm qua đã thu xếp đi rồi, lại còn nhân tiện thanh toán tiền phòng cho cả hai người bọn họ

Thạch Đầu lắc lắc đầu vì thấy chuyện rất kỳ quái. Tiểu Phàm đứng ở cạnh gã, trong tâm nhắm tính, theo thời gian Vương chưởng quỹ nói, đại khái thì sau khi hắn bỏ về một lúc, Bích Dao đã rời đi luôn.

Thực ra trước đây Tiểu Phàm trong lòng luôn lo lắng về việc Bích Dao quả thật sẽ cùng với mình đi đến Lưu Ba Sơn, thế thì chẳng có gì tốt cả. Giờ cô đột nhiên bỏ đi, không một lời từ biệt, trong tâm hắn lại tự thấy rất buồn bã.

Thạch Đầu đứng đó đang định quay đầu sang thương lượng với Tiểu Phàm xem sẽ làm gì, đột nhiên Vương chưởng quỹ nhìn hắn hỏi: "Cảm phiền các hạ cho hỏi đại danh có phải là Thạch Đầu không?"

Thạch Đầu gật đầu đáp: "Đúng vậy, sao ông lại biết?"

Wương chưởng quỹ sắc mặt hoan hỉ, lấy từ trong quây ra một phong thư nói: "Có một vị khách ghé đây gửi lại ban sáng, nói rằng đưa cho một vị thân thể cao lớn tên gọi là Thạch Đầu, nhất định vị Thạch Đầu đó chính là ngài."

Thạch Đầu đón lấy lá thư xem, trên bì thư quả thật thấy đề tên hắn, bèn mở ra xem. Trương Tiểu Phàm lúc này đã khôi phục lại thần sắc bình thường, cũng ngó vào lá thư. Thạch Đầu xem xem, mi mắt nhàn lại, hốt hoảng nói: "Sư phụ!"

Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi: "Sư phụ huynh làm sao?"

Thạch Đầu lắc đầu đáp: "Ta cũng không rõ, nhưng đây đích thị là thủ bút của sư phụ, bảo ta phải lập tức đi đến miếu thổ địa ở tây thành để gặp người. Trương huynh đệ, ta nghĩ chúng ta phải tạm chia tay thôi."

Trương Tiểu Phàm gật đầu đáp: "Không có gì, huynh cứ đi đi. Đệ cũng đang nóng lòng muốn đến Lưu Ba Sơn để gặp sư phụ đệ đây!"

Thạch Đầu cười nói: "Sau khi ta gặp sư phụ, nói chuyện với người, đa phần người cũng sẽ đi đến Lưu Ba Sơn tụ họp, bọn ta đến đó sẽ gặp nhau sau."

Trương Tiểu Phàm quen biết Thạch Đầu đã lâu, trong tâm đã có nhiều phần thân mật, cười đáp: "Cứ như thế đi."

Thạch Đầu gật đầu, quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiễn hắn đến cổng khách sạn, nhìn theo bóng dáng to lớn của hắn lần dần vào đám đông, đứng nhìn hồi lâu, rồi quay đầu một mình đi về phía đông.

Ở cách đó không xa, trong đại đường của Hải Vân Lô, Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn đang chậm chậm đi ra.

Tiểu Hoàn nói khẽ: "Nguy hiểm thật, chút nữa thì đã gặp phải oan gia rồi." Rồi quay sang nhìn Chu Nhất Tiên nói tiếp: "Nếu không phải vì gia gia, đi đến nơi đó không cẩn thận là sẽ gặp phải bọn người đã từng bị gia gia lừa trước đây, nghĩ lại có lẽ người oan uổng nhất thiên hạ này chính là cháu đây."

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái, không thèm lý gì đến. Vừa lúc đó Vương chưởng quỹ nhìn thấy lão thần tiên đang bước tới, chạy đến nghênh tiếp quý nhân, ân cần pha trà, nhiệt tình mời khách. Chu Nhất Tiên không hề khách khí, cùng Tiểu Hoàn nghênh ngang ngồi xuống, cứ câu một rồi lại câu một nói chuyện với Vương chưởng quỹ.

Wương chưởng quỹ hỏi: "Lão thần tiên, ngài có biết không? Tối qua chúng tôi ở bên ngoài thành đã nghe thấy một đại sự?"

Chu Nhất Tiên hơi run, hỏi: "Đại sự gì vậy?"

Wương chưởng quỹ đáp: "Tại hạ cũng không biết rõ, nghe nói rằng bọn người tu chân phe chính đạo tập hợp, tối qua ở phía tây thành đã gặp địch nhân ma giáo, hai bên đấu pháp kịch liệt, tình huống rất là hung hiểm. Nghe những người ở đó kể rằng, đến cả tường thành cũng bị chấn động!"

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi: "Có phải ma giáo và chính phái đã đánh nhau rồi hay không?"

Wương chưởng quỹ nhún vai đáp: "Tin tức đều truyền ra từ buổi sớm, nhưng e có quá nửa là không tin được!" Đoạn ra về quan tâm nói tiếp: "Lão thần tiên, những người chính đạo đều là bậc chân tu, nghe họ nói thì bọn ma giáo thông thường cũng không tìm đến bình dân bách tính như chúng tôi đâu. Nhưng ngài là người đạo hạnh cao thâm, nếu như có người thỉnh cầu ngài ra tay trừng trị ma giáo, thì ngài nhất định phải cẩn thận đấy."

"Phụt", Tiểu Hoàn đang uống trà, nghe nói vậy không nhịn được phun luôn cả ra.

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn cố gắng nín cười, thấy bộ dạng quan tâm của Vương chưởng quỹ đang nhìn mình, khó khăn lắm để lấy lại giọng điệu bình thường rồi nói: "Wương chưởng quỹ, ta, ta, ta không sao, ha ha, chỉ là bị sặc nước trà thôi, ha ha, bị sặc thôi..."

oOo

Lưu Ba Sơn ở Đông Hải ¹, ngoài biển xa bảy ngàn dặm, chính là phần đất cực đông của trái đất, ở giữa là một đại dương to lớn mênh mông ngăn cách, không thể thấy bờ.

Ở chỗ xa xôi như vậy, nguyên ngày xưa chẳng có bóng người. Nhưng từ hồi sau khi bọn Trương Tiểu Phàm tiến nhập Không Tang Sơn, nhân sĩ Ma Giáo tự nhiên từ mọi chỗ xuất hiện, chỉ trong một thời gian ngắn đã có mười nhân sĩ chính đạo bị ma giáo tiêu diệt, chấn động thiên hạ. Ma giáo sau tám trăm năm giờ lại quật khởi, thanh thế vô cùng to lớn.

Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc lập tức tụ họp các môn phái chính đạo, cấp tốc thương nghị.

Đang lúc bàn bạc, Phần Hương Cốc đột nhiên nhận được tin truyền, các nhân vật quan trọng của Ma Giáo sắp tới sẽ tụ tập rất nhiều ở Lưu Ba Sơn hẻo lánh trên Đông Hải, không hiểu sẽ mưu tính điều gì?

Vì chính nghĩa mà đối kháng nhau, chính tà ở thế không thể cùng tồn tại, nhân sĩ chính đạo nghe vậy thấy đều căm phẫn. Bởi thế, chưong môn ba đại phái lập tức cất cử các đệ tử ưu tú tinh anh của mình, dưới sự lãnh đạo của các trưởng lão đạo hạnh cao thâm, thẳng tiến về Lưu Ba Sơn ở Đông Hải. Trong khi đi đường, nhân sĩ chính đạo nghe tin đều xin gia nhập, người người đều muốn tiêu diệt yêu nhân, vì thiên hạ mà tạo phúc.

Trương Tiểu Phàm đi ở trên đường lắng nghe mọi người bàn tán, ít nhiều cũng đã biết sự tình thế nào, trong tâm nhiệt huyết sục sôi, càng quyết tâm đi đến Đông Hải.

Đất đó ở tận cực đông, đường đi cực kỳ xa xôi. Ma Giáo lựa chọn nơi đó chính là đã có tính toán rất kỹ càng, Trung Nguyên là nơi đất rộng người đông, ba đại môn phái đã bám rễ lâu đời, chưa chắc đã muốn đi đến nơi hoang đảo xa xôi làm gì. Chỉ là không tính được rằng bây giờ chính đạo đang thịnh, nhân sĩ chính đạo đều là người có lòng vì nghĩa, nhìn xa trông rộng, ngay lập tức đi tiêu diệt để sau không phải lo lắng.

Lúc ở trên đường, Trương Tiểu Phàm vô cùng sốt ruột, ngoài những lúc nghỉ, hẳn đều dùng Thiêu Hỏa Côn ngư không bay đi. Ước chừng sau hai ngày đã ra đến biển, mới

¹ Theo "Sơn hải kinh, quyển thứ chín: Đại hoang đông kinh": Đông Hải có Lưu Ba Sơn, xa tận bảy ngàn dặm. Trên đó có thú lạ, giống như trâu, không có sừng, chỉ có một chân, xuất nhập sẽ có mưa gió, sáng lòa như mặt trăng mặt trời, âm âm như sấm sét, gọi tên là con Quỳ *. Hoàng đế bắt được, lột lấy da làm trống, lấy xương làm dùi, âm thanh đánh lên vang xa năm trăm dặm, tạo uy với thiên hạ.

* Con Quỳ: người xưa bảo là một giống quái ở gỗ đá, con rồng 1 chân cũng gọi là con Quỳ.

đầu thì còn hay nhìn thấy các hòn đảo nhỏ, đến khi đi được mười ngày, chỉ còn nhìn thấy mỗi biển trời xanh biếc, mây trắng bồng bênh trên cao.

Đã một ngày một đêm rồi mà Tiểu Phàm vẫn không ngừng bay, biển lớn xanh ngắt một màu, sóng nhỏ trải dài mênh mông bát ngát, ánh sáng phản chiếu lấp lánh tựa như mỹ lệ bảo ngọc, xa tít tắp chẳng nhìn thấy bóng dáng một hòn đảo nào cả.

Trương Tiểu Phàm ở giữa không trung có ý sợ hãi, gió biển lạnh ngắt phả vào mặt, trong tâm hấn lo lắng suy nghĩ. Đến hôm nay hấn đã ra biển được mười ngày, đã một ngày hai đêm liên tiếp không nhìn thấy một hòn đảo nào để nghỉ ngơi, lòng nghĩ tự nhiên không ngờ bị lạc ở cái biển mênh mông vô bờ này.

Lại qua một ngày nữa, ăn gió nằm sương, chẳng thấy đích đâu, ngự không phi hành đảo mắt qua lại nhìn nhìn ngó ngó, trong tâm hấn thật sự hoảng sợ. Hấn cúi đầu nhìn xuống biển xanh thăm thẳm ở dưới chân, miệng không kìm được một nụ cười khổ.

Chính lúc không biết làm thế nào ấy, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy một tiếng chim kêu lên ở phía trước mặt, hấn nhìn lên thì thấy đó là một con chim hải âu trắng muốt, đang sải cánh bay từ dưới biển lên trên cao.

Trương Tiểu Phàm trong tâm chợt động, hồi mới ra biển, vẫn hay gặp chim biển bay lượn ở gần đảo, nhưng nếu ở quá xa bờ, chim biển sức yếu không thể bay đến được. không ngờ tại chỗ biển sâu thẳm thế này, lại có thể nhìn thấy chim hải âu, xung quanh chắc chắn thế nào cũng có một cái đảo ở gần.

Vừa nghĩ đến đó, Trương Tiểu Phàm ngay lập tức phấn chấn, không chút chậm trễ, bay về phía chú chim hải âu. Biển rộng mênh mông, bát ngát không bờ, xa xa một đường thẳng tắp, biển trời như hòa vào làm một, đẹp như thơ như họa. Ngự không phi hành ở chỗ thế gian trời đất này, trong tâm tự nhiên có một cảm giác thanh thoi, tâm hồn phóng khoáng, dường như cả người và đất trời hòa hợp vào làm một.

Bay về phía trước được hơn nửa giờ, quả nhiên nhìn thấy đằng xa xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Nhìn từ trên cao xuống, cả hòn đảo xanh ngắt rạng rỡ, cây mọc sum xuê, xung quanh đảo là nước biển trong xanh bao bọc, như thủy tinh trong suốt chính thực là lam ngọc ở trên mặt biển khơi.

Trương Tiểu Phàm ngự không đã lâu, cả người đều cảm thấy mỏi mệt, lập tức ngự Thiêu Hỏa Côn hạ xuống, ở lại trên đảo nghỉ ngơi. Đi bước đầu tiên trên mặt đất, Tiểu Phàm ngẩng nhìn bốn phía xung quanh, thấy rằng ở trên mặt đất, cảnh sắc so với ngắm nhìn từ trên cao không hấn như nhau, vẻ đẹp càng thêm rõ ràng hơn.

Những con sóng nhỏ trong vạt vổ lên bờ cát trắng tinh khiết, ngay gần bờ, có rất nhiều cây mà ở đất liền không thấy, cao vút thẳng đứng, không có cành, hướng thẳng lên trên trời, chính giữa xòe ra vài tàu lá thật to, ngay bên dưới kết một chùm quả mỗi quả to cỡ đầu một đứa trẻ nhỏ².

Dần sâu vào trong tâm đảo, ngoài loại cây cao cao vừa kể, còn có rất nhiều loài cây nhỏ xanh tốt rậm rạp. Cây lá ken chặt, ngược mắt không thể nhìn vào được bên trong, xem ra ở đây hàng nghìn năm rồi chưa có người nào lai vãng.

Trên đỉnh đầu, hải âu xòe cánh kêu hót quay liệng, gió biển trong lành thổi nhẹ, mát mẻ sảng khoái. Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, ở nơi cô tịch hoang vắng này, cảm giác mệt mỏi ập đến, ngó nhìn tả hữu, thấy đúng là một mảnh đất kỳ dị, bèn tìm một chỗ sạch sẽ rồi để nguyên quần áo nằm xuống, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ say.

Không gian tỏa hương cũng chìm vào giấc ngủ, hải đảo tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng sóng thủy triều rì rào, không có một âm thanh khác lạ nào, hiển nhiên là xung quanh chẳng có ai quấy rầy cả, Trương Tiểu Phàm ngủ đến tận khi mặt trời lặn thì mới thức giấc.

Vươn vai đứng dậy, hấn nhàn rồi đi dạo dọc theo bãi biển lên trên cao, mở mắt nhìn ra xa, chứng kiến cảnh hoàng hôn trên biển, so với cảnh sắc ban ngày quả có sự khác biệt. Mặt trời đỏ ối xa xa, tại chân trời phía tây, ánh hồng của các đám mây hòa vào trong nước. Ráng mây chuyển động, hình dáng kỳ lạ, biến hóa vô thường. Gió biển trên mặt nước thổi nhẹ từ phía trước mặt, Trương Tiểu Phàm tự nhiên thấy trong lòng rộng mở, vươn ngực hít thở thật sâu.

Một cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tâm hồn hấn, ở nơi đảo nguyên đẹp dễ thế này, cả người bỗng trở nên thư thái dễ chịu. Vào lúc đó, hấn bỗng mơ tưởng, nếu được sống ở nơi thanh tịnh đẹp dễ này, hàng ngày bầu bạn với sư tử, cùng ngắm nhìn cảnh tịch dương huy hoàng, cuộc đời sinh ra quả thật không bị uổng phí.

Vừa nghĩ đến Điền Linh Nhi, Trương Tiểu Phàm trong đầu lại thấy nóng lên. Từ lúc hạ sơn đến giờ, tính ra đã hơn một tháng. Từ khi gia nhập Thanh Vân Môn, chưa bao giờ hấn phải xa sư tử lâu như vậy, giờ đây ở trên hoang đảo thanh tịnh này, hấn nghĩ đến khả năng có thể sư tử cũng đang ở một hòn đảo nào đó gần đây, trong tâm bỗng nhiên muốn được khởi hành ngay lập tức, tâm hồn không thể giữ bình tĩnh được.

² HâmTĩnh chú:
Có vẻ đó là cây dừa.

Đứng một lúc lâu, tâm tình xao động bất định của hắn mới dịu xuống, bỗng nghe thấy hai tiếng "ục, ục" từ trong bụng sôi lên. Trương Tiểu Phàm cười khổ, từ hồi bị giam hãm khốn khổ trong Tích Huyết Động ở Không Tang Sơn đến nay, hắn tự nhiên đặc biệt hay thấy đói. Cũng may là trên người hắn đã có sẵn lương thực đủ dùng, chỉ có nước ngọt thì không còn nhiều lắm.

Trương Tiểu Phàm nhìn ra bốn phía, cuối cùng mục quang cũng nhìn thấy cái quả to ở trên cái loại cây thẳng đứng cao vút đằng kia, cất mình bay lên hái lấy vài quả xuống. Không thể ngờ rằng vỏ mấy quả này lại cực kỳ rắn chắc, cuối cùng Trương Tiểu Phàm phải dùng đá đập đến hơn chục cái mới chịu vỡ, từ bên trong một dòng nước tinh khiết chảy ra. Trương Tiểu Phàm vô cùng hoan hỉ, cho một quả lên miệng uống, cứ nghĩ rằng nó sẽ có vị chát chát, nhưng hóa ra mùi vị lại rất ngon ngọt, không ngờ đây lại là một loại quả ngon đến như vậy. Có loại quả tự nhiên ngon lành đó, Trương Tiểu Phàm sung sướng để chịu ăn no nê một bữa, mắt nhìn ra thấy trời dần dần tối, trong bụng định rằng sáng mai sẽ lên đường thật sớm.

Bầu trời tối dần, gió biển mơn man vuốt ve cơ thể, cũng thấy lành lạnh, Trương Tiểu Phàm nhăn mày nhăn mặt, đi về phía rừng cây, nhưng rồi lưỡng lự, cuối cùng lại không đi nữa, tìm một chỗ ở bãi biển khuất gió, rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Màn đêm tối dần, trăng sáng từ phương đông mọc lên cao, sao tinh³ trên cao, phảng phất trông giống như một đĩa bé con, sao nối tiếp nhau, trong đêm chiếu sáng lấp lánh như những con mắt đang nhấp nháy.

Do đã ngủ gần như hết cả buổi chiều, Trương Tiểu Phàm nằm mãi vẫn không chợp mắt được, quay ngang quay dọc, trong tâm không thể không nhớ lại cái ngày trong quán trà bên cổ đạo, và những lời Vạn Nhân Vãng đã nói với hắn. Lấy Thiêu Hỏa Côn ra xem, ánh sao sáng lấp lánh lơ lửng trên cao phản chiếu xuống, nhìn thấy thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa phát ra những tia sáng xanh đen nhàn nhạt, bên trên hằn lên hình dáng các đường gân hồng như các mạch máu nhỏ, giây phút đó phảng phất như là một sinh mệnh, tựa hồ bên trong có một dòng huyết dịch nóng hổi đang lưu động. Theo lời của Vạn Nhân Vãng, đây chắc là tinh huyết của ta? Trương Tiểu Phàm trong tâm vừa có ý nghĩa này, tức thì hàng trăm cảm giác ập đến. Tình cảnh trong u cốc lúc đó, hắn vẫn còn nhớ như in, phệ Huyết Châu trong lòng bàn tay hắn, hút xuất rất nhiều máu...

Trương Tiểu Phàm toàn thân run rẩy, cố gắng lắc đầu, không muốn nhớ lại những điều đã xảy ra trong quá khứ.

³ Sao tinh: Một ngôi sao trong nhị thập bát tú.

Đúng vậy, pháp bảo kia đang lặng yên ở trước mặt hắn, thậm chí hắn còn thấy một cảm giác lạnh lẽo tương thông rất rõ ràng, vô cùng quen thuộc đang du động trong pháp bảo, như thể đó là một bộ phận gắn liền không thể chia cắt với cơ thể hắn.

Ngày đó, mặc dù đã đường hoàng lý sự đối đáp quan điểm với Vạn Nhân Vãng, nhưng sau khi hắn bỏ đi, hắn không hề cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Rõ ràng là, để cho một tiểu đệ tử gia nhập danh môn đại phái từ hồi còn bé như hắn, giờ đột nhiên phải chấp nhận sử dụng pháp bảo tà vật của Ma Giáo, không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Nghĩ đến đây, hắn không thể không nhìn về phía Thiêu Hỏa Côn, thấy rõ ràng từng mạch máu nhỏ hằn nổi ở đó, trong tâm không kìm được tự hỏi: Cái pháp bảo này, không biết đã tổng tiến bao nhiêu oan hồn rồi? Ngay cả trong huyết dịch kia, chỉ sợ cũng tàng ẩn oán linh của vô số người.

Hắn không thể kìm được một cảm giác lạnh toát.

Nhưng đột nhiên hắn nghĩ, nếu như những gì Vạn Nhân Vãng quả thật nói là đúng, thì thanh Tru Tiên Cổ Kiếm trong Áo Nguyệt Động trên Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn kia, sẽ phải tính thế nào đây? Trong thế gian này, chính nghĩa tà ác, theo như lời của các sư phụ, sư huynh trong môn giáo dạy bảo, từ xưa tới giờ, sẽ tồn tại mãi mãi không bao giờ đổi thay sao?

Hốt nhiên lúc đó, ở trong đầu hắn, có một ý niệm đột nhiên xuất hiện: nếu nói như vậy, đã là chính đạo thì luôn luôn là chính nghĩa hay sao?

Ý niệm vừa lóe lên, Trương Tiểu Phàm tự nhiên giật mình, không hề do dự, nhắm chặt mắt vào. "Bốp" một tiếng - tự vả vào mặt mình một cái thật mạnh, rồi thét to lên: "Hỗn lảo, đáng chết, sao ngươi lại có cái ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy!"

- o O o -